

ІСТОРІЯ ЄВРОПЕЙСЬКОГО СОЮЗУ

Огляд від його заснування і до сьогодні...

ІНСТИТУЦІЇ ТА ОРГАНИ ЄВРОПЕЙСЬКОГО СОЮЗУ

Корисна інформація про їхні функції...

ЄВРОПЕЙСЬКИЙ ПАРЛАМЕНТ

Знайомство з його різноплановою роботою...

ЗАСНУВАННЯ ЄВРОПИ

Європейці мали надзвичайно велике бажання зберегти мир на континенті, адже ще свіжими були спогади про жахіття Другої світової війни. Для уникнення воєн та відбудови спустошеного континенту Жану Моне (одному з підлеглих тодішнього міністра закордонних справ Франції Робера Шумана) спала на думку ідея встановити контроль над виробництвом сталі та вугілля. Адже без цього неможливо виготовити зброю чи розпочати війну!

Пану Шуману ця ідея сподобалася, і він став її розвивати. Але французький міністр надавав перевагу співпраці між державами, а не встановленню контролю. План Шумана, який було оприлюднено 9 травня 1950 року, сподобався й іншим країнам – у 2010 р. ми відсвяткували 60-річчя цього

історичного моменту! Отже, 1951 р. Бельгія, Німеччина, Франція, Італія, Люксембург та Нідерланди заснували Європейське Співтовариство з вугілля та сталі (ЄСВС), також відоме як Montanunion.

Ідея об'єднаної Європи впроваджувалась і надалі. Основну увагу було зосереджено на економіці. Для того, щоб спільно втриматися на світовому ринку, виникла потреба забезпечити вільне пересування людей, товарів, послуг та грошей у межах спільноти. З цією метою у 1957 р. представники шести країн-засновниць зустрілися у столиці Італії та підписали Римські договори. В результаті виникло ЄЕС (Європейське Економічне Співтовариство), а також ще одна організація під назвою Євроатом.

Першим основним кроком до вільної торгівлі в ЄЕС стала ліквідація митного контролю.

Коли хтось має успіх у якомусь проекті, то інші також захочуть взяти у ньому участь. Так само сталося і з розбудовою Європейського Союзу.

У 1973 р. до співтовариства приєдналися Данія, Велика Британія та Ірландія.

Робер Шуман

9 травня 1950 року своєю декларацією Робер Шуман заклав підвалини Європейського Союзу. Тому 1985 р. на зустрічі керівників держав та урядів у Мілані було вирішено святкувати День Європи саме 9 травня.

НА ПОЛІТИЧНИЙ БЕРЕГ!

Тим не менше, для повної євроінтеграції обов'язковою була також співпраця на політичному рівні.

Саме тому з початком існування спільноти було засновано Європейський Парламент – спільні зібрання, що склалися тоді з представників національних парламентів країн-членів Європейського Співтовариства.

10 червня 1979 року з метою поширення демократії до Європарламенту було вперше обрано представників від країн-членів на європейському рівні. Їх вже обирали напряму громадяни всіх держав Європейського Співтовариства.

У 1981 р. Греція стала членом Європейського Співтовариства.

Тим не менше, досягненню мети непорушної та дієвої Європи постійно заважали національні кордони. Це негативно впливало на торгівлю.

Для вирішення цієї проблеми у 1985 р. політики країн-членів Європейського Співтовариства зустрілися у люксембурзькому містечку Шенген. У Шенгенській угоді вони постановили, що поступово кордони між країнами-членами буде анульовано в межах співтовариства.

Для остаточного забезпечення безперешкодного функціонування економічної зони із спільним ринком 1986 року в місті Люксембург було ухвалено Єдиний європейський акт (ЄЕА). Цей документ вважається найважливішою зміною і доповненням до Римських договорів в історії ЄС.

Акт було спрямовано на те, щоб ідеалістична концепція однієї спільної Європи надалі втілювалася всіма країнами-членами ЄС, тоді як деякі країни на той час перешкоджали розвитку економіки своїх сусідів або концентрувалися на національних питаннях. ЄЕА став новою рушійною силою для об'єднання Європи!

Акт затвердив такі положення:

- ▶ до 1992 р. необхідно завершити формування спільного ринку;
- ▶ посилити роль Європейського Парламенту (забезпечити йому більше законодавчої влади);
- ▶ спростити і прискорити правомірність Європейської Ради;
- ▶ закласти основи Європейської політичної співпраці (ЄПС).

Як і очікувалося, співтовариство ставало дедалі популярнішим. Тому наступними роками до нього приєдналися нові партнери – Португалія та Іспанія.

ПОЧАТОК ЄВРОПЕЙСЬКОГО СОЮЗУ!

Ми ще далекі від нашої мети! Для налагодження більш дієвої та демократичної співпраці у голландському місті Маастрихт було підписано ще одну важливу угоду – Маастрихтський договір.

Цей договір затвердив таке:

- ▶ громадяни союзу мають отримати більше прав;
- ▶ необхідно продовжити співпрацю у питаннях зовнішньої політики та політики безпеки;
- ▶ необхідно впровадити спільну грошову одиницю (з 2002 р. євро стало такою у багатьох країнах-членах ЄС);
- ▶ Європейське Співтовариство має бути перетворене на союз держав під назвою «Європейський Союз».

Співпраця ставала дедалі інтенсивнішою, тому починаючи з 1992 р. постало питання громадянства Європейського Союзу. Кожен громадянин, який має громадянство однієї з країн-членів ЄС, наділявся додатковими правами – наприклад, правом на вільне проживання на території всього Євросоюзу.

Окрім цього, було ухвалено велику кількість інших положень, що стосувалися різноманітних політичних сфер і поліпшили повсякденне життя громадян ЄС.

Після приєднання до союзу 1995 р. Фінляндія, Австрія та Швеція теж отримали право користуватися цією перевагою.

The background of the image is the European Union flag, featuring a blue field with twelve yellow five-pointed stars arranged in a circle. A white grid is overlaid on the flag, and a white rectangular box with rounded corners is positioned in the center, containing text in Ukrainian.

Європейський прапор з 12-ма золотими зірками на голубому фоні вважається одним із символів ЄС.

Коло з 12-ма золотими зірками символізує гармонію та солідарність між європейськими народами.

Число 12 символізує довершеність, повноту та єдність.

НАЙБІЛЬШЕ РОЗШИРЕННЯ ЄС УСІХ ЧАСІВ!

А що ж сталося зі Східною Європою? Після Другої світової війни через Європу простяглася невидима «залізна завіса», яка поділила її на Захід та Схід. Таким чином, з'явилися дві абсолютно різні політичні системи, несумісні одна з одною. Тим не менше, жителі Східної Європи прагнули користуватися такими ж правами і свободами, як жителі Європейського Союзу. Однак вперше це стало можливим лише 1989 року, коли впала Берлінська стіна, а разом з нею і сама «залізна завіса». Після цього ЄС намагався надати ефективну допомогу жителям Східної Європи, і власне для цього у 2003 р. було проведено підготовчі заходи у м. Ніцца. Але і країни Східної Європи мали покращити свій політичний та економічний стан для того, щоб відповідати всім критеріям для вступу до ЄС.

1 травня 2004 року до Євросоюзу вступили вісім східноєвропейських країн: Естонія, Литва, Латвія, Польща, Чеська Республіка, Словенія, Угорщина, Словаччина, а також середземноморські острови Мальта та Кіпр.

У 2007 р. до Євросоюзу приєдналися Болгарія та Румунія.

1 липня 2013 року Хорватія вступає до ЄС і стає його наймолодшим членом.

На сьогоднішній день Євросоюз піклується про добробут понад пів-мільярда людей!

ЛІСАБОНСЬКИЙ ДОГОВІР: ЩОБ ЄВРОПЕЙСЬКИЙ СОЮЗ МІГ ФУНКЦІОНУВАТИ Й НАДАЛІ!

Базована на плані Шумана євроінтеграційна ідея отримала схвалення у стількох країнах, що в середині 1990-х рр. стала жертвою власного успіху. Як таке могло статися?

На це було дві причини. З одного боку, інтеграційні процеси продовжувалися завдяки Єдиному європейському акту 1986 року та Маастрихтському договору 1992 року, і євроінтеграція на сьогодні присутня практично в усіх політичних сферах. З боку іншого – дедалі більше країн Європи бажають долучитися до процесу об'єднання!

У 1989 р. завершилася «холодна війна» і Європу вже не розділяла «залізна завіса». Проте кожен знає: що більше учасників сидить за одним столом, то складніше досягти згоди при ухваленні демократичних рішень. Тим паче, коли кількість рішень постійно зростає...

Під час зустрічі у бельгійському місті Лаекен 15 листопада 2001 року керівники держав та урядів на той момент 15-ти країн-членів ЄС скликали Європейський Конвент. Це зібрання експертів, яке очолив колишній президент Франції Валері Жискар д'Естен. У липні 2003 р. Конвент завершив розробку одного авторитетного документа. По суті це був договір, який мав замінити вже існуючий Маастрихтський договір. Водночас документ мав символізувати прорив до Європи 21 століття, тому його назвали проектом Конституції Європейського Союзу.

29 жовтня 2004 року в Римі глави держав та урядів 25 країн ЄС схвалили проект та підписали Конституційний договір. Тепер Європі необхідно було замінити колишні угоди Конституцією Європейського Союзу. Для цього кожна на той час з 25 країн-членів ЄС повинна була ратифікувати новий договір – іншими словами, схвалити його. В деяких країнах ЄС це відбулося через постанови парламентів, інші обрали шлях всенародного голосування (так званого референдуму).

ІСТОРІЯ ЄВРОПЕЙСЬКОГО СОЮЗУ

Під час референдумів у Іспанії та Люксембурзі у 2005 р. громадяни проголосували за нову угоду, тоді як французи та голландці навпаки висловилися проти документа! Тому до 2007 р. цей проект керівників держав та урядів ЄС не було втілено в життя. 13 грудня 2007 року у столиці Португалії було підписано оновлений документ під назвою «Лісабонський договір».

Пізніше знадобилося ще два роки для того, щоб усі тодішні 27 країн-членів ЄС його ратифікували.

1 грудня 2009 року Лісабонський договір набув чинності.

Він затвердив такі положення:

- ▶ Європейський Парламент разом із Радою ЄС бере участь в ухваленні практично всіх законодавчих рішень;
- ▶ ЄС представлений Президентом Європейської Ради та Високим представником Європейського Союзу з закордонних справ і політики безпеки;
- ▶ Рада Євросоюзу ухвалює рішення кваліфікованою більшістю;
- ▶ один мільйон громадян може започаткувати громадянську ініціативу;
- ▶ національні парламенти мають ще тісніше співпрацювати на законодавчому рівні.

19 листопада 2009 року керівники держав та урядів ЄС обрали прем'єр-міністра Бельгії Германа ван Ромпея першим Президентом Європейської Ради, а британського комісара ЄС Кетрін Ештон – Високим представником Європейського Союзу з закордонних справ і політики безпеки.

Герман ван Ромпей

Президент Європейської Ради

Кетрін Ештон

Високий представник Європейського Союзу
із закордонних справ і політики безпеки
та віце-президент Європейської Комісії

КЕРІВНІ ОРГАНИ

Європейські законодавчі норми стають результатом складного балансування між інституціями ЄС: Європейським Парламентом, Радою ЄС та Європейською Комісією. Їхньою метою є покращення та безпека повсякденного життя кожного громадянина ЄС. Простіше кажучи, Комісія розробляє законодавчі норми, які потім розглядають та за потреби ухвалюють Європейський Парламент та Рада ЄС.

► **Європейський Парламент**

Представляє громадян Європейського Союзу

► **Рада ЄС**

Представляє уряди держав-членів ЄС

► **Європейська Комісія**

Представляє, незалежно від урядів, спільні інтереси європейців.

Під час пленарного засідання
Європейського Парламенту

ІНСТИТУЦІЇ ТА ОРГАНИ ЄВРОПЕЙСЬКОГО СОЮЗУ

Відтоді як у 1979 році прямим голосуванням було вперше обрано Європейський Парламент, він затвердив себе нарівні з Радою ЄС як рівноправний європейський законодавчий орган. Завдяки Лісабонському договору Європейський Парламент бере участь практично в усіх законодавчих процесах. Він є гарантом основних політичних свобод та демократії і виконує три головні функції:

- ▶ разом із Радою ЄС парламент виконує законодавчу функцію і відповідає за ухвалення європейських законів (директив, постанов, рішень);
- ▶ разом із Радою ЄС відповідає за ухвалення бюджету і може коригувати бюджетні витрати. В кінцевому підсумку, парламент затверджує загальний бюджет;
- ▶ парламент здійснює демократичний контроль над Європейською Комісією. Він затверджує її членів після відповідних слухань і має право висловити Комісії

недовіру. Парламент також здійснює політичний контроль над усіма інституціями ЄС.

Депутати обирають серед своїх колег Президента та чотирнадцять віце-президентів для роботи на посаді протягом двох з половиною років. Президент керує роботою парламенту, головує під час пленарних засідань, підписує бюджет та разом з Радою ЄС затверджує директиви. Він представляє Європейський Парламент на зовнішньополітичному рівні та перед іншими органами ЄС. 3 січня 2012 року посаду президента обіймає німецький депутат Мартін Шульц.

Будівля Європейського Парламенту у Страсбурзі

Мартін Шульц
Президент Європейського
Парламенту

ІНСТИТУЦІЇ ТА ОРГАНИ ЄВРОПЕЙСЬКОГО СОЮЗУ

Європейська Рада – це орган ЄС, який чотири рази на рік збирає керівників держав та урядів, а також Президента Європейської Комісії. Під час цих зустрічей визначають загальні політичні цілі та пріоритети ЄС. Європейську Раду очолює її Президент. Його президентство триває два з половиною роки і його може бути переобрано лише один раз, що забезпечує безперервність та прозорість роботи президента.

У Раді ЄС кожен уряд 28 країн-членів представлено одним міністром. Кожна галузь представлена окремою радою, наприклад, є Рада з питань сільського господарства, є ЕКОФІН, тобто Рада з економічних і фінансових питань. У більшості сфер Рада та Європейський Парламент ухвалюють законодавчі рішення разом. Цей процес так і називається – «спільне ухвалення рішень». Рада ухвалює закони одноголосно або кваліфікованою більшістю. Кожна країна має різний вплив на ухвалення рішень залежно від чисельності її населення. Кожні шість місяців головування в Раді передається іншій країні.

Рада ЄС у Брюсселі

ІНСТИТУЦІЇ ТА ОРГАНИ ЄВРОПЕЙСЬКОГО СОЮЗУ

Європейська Комісія представляє спільні інтереси європейців та працює над відповідними законодавчими ініціативами. Вона має право вносити пропозиції щодо ухвалення європейських законів. Як правило, законодавчий процес бере початок саме з пропозиції Європейської Комісії. Також часто Комісію закликають розробити проект закону, наприклад через Європейський Парламент.

Окрім цього, мільйон громадян із кількох країн-членів можуть зібрати підписи й закликати Комісію підготувати законопроект з якогось окремого питання.

Комісія наглядає за застосуванням законів Євросоюзу на практиці. Якщо котрась із країн-членів їх порушує, Комісія має втрутитися і, за потреби, звернутися до Європейського Суду. Комісія складається з 28 членів, один з яких є її Президентом. Починаючи з 2004 року Єврокомісію очолює Жозе Мануел Баррозу. Кожен комісар відповідає за одну чи кілька сфер діяльності ЄС.

Будівля Європейської Комісії у Брюсселі

Жозе Мануел Баррозу
Президент Європейської Комісії

ІНШІ ІНСТИТУЦІЇ ТА ОРГАНИ ЄВРОПЕЙСЬКОГО СОЮЗУ

Європейський Суд контролює виконання європейських законів, так само як тлумачення та застосування договорів. Крім того, він займається врегулюванням проблем, які можуть виникнути між країнами-членами, інституціями, а також між Європейським Союзом та його громадянами. Суд знаходиться у Люксембурзі.

Рахункова палата у Люксембурзі контролює фінанси ЄС. Вона має право піддавати перевірці всіх осіб чи організацій, які керують чи розпоряджаються коштами Євросоюзу.

Європейський соціальний та економічний комітет надає консультації Європейській Раді та Комісії. Він складається з представників економічних та соціальних сфер (роботодавців, робітників та інших груп – наприклад, фермерів та працівників торгівлі).

Комітет регіонів складається з представників регіональних і місцевих органів влади. Рада ЄС та Комісія можуть звертатися до комітету за допомогою і просити його висловити думку у разі виникнення ускладнень.

Європейський центральний банк знаходиться у Франкфурті-на-Майні і відповідає за євро та стабільність цін. Окрім цього він опікується валютною політикою ЄС.

Європейський інвестиційний банк знаходиться у Люксембурзі і надає кредити на проекти, реалізація яких відповідає європейським інтересам. До них належить підтримка малого та середнього бізнесу, захист довкілля, транспорт, наукові дослідження та розвиток.

Європейський Суд

Рахункова палата

Європейський інвестиційний банк

ПРАВО ГОЛОСУ ГРОМАДЯН

Європейський Парламент – це право голосу для понад півмільярда громадян ЄС з 28 країн-членів. 766 нинішніх депутатів з цих 28 країн обирають кожні 5 років на загальних та вільних виборах. 2014 року відбудуться наступні вибори до Європейського Парламенту, на них буде обрано 750 депутатів. У Європарламенті є його Президент, який не має права голосу. Ці вибори є найбільш багатонаціональними виборами у світі! Завдяки своєму зростаючому авторитету, Європейський Парламент став осередком європейської парламентської демократії.

Депутати групуються у Європейському Парламенті не за національним принципом, а формують фракції – виходячи зі своїх політичних поглядів. Кожна фракція має нараховувати мінімум 25 представників, обраних принаймні від чверті країн-членів. Вони відіграють важливу роль при визначенні

порядку денного пленарних засідань та організації роботи Європейського Парламенту. На сьогодні існує сім фракцій. Найбільшою є фракція Європейської народної партії.

Загалом Європейський Парламент має три робочих місця: у Страсбурзі, Люксембурзі та Брюсселі. У Страсбурзі щорічно скликають 12 пленарних засідань. У Брюсселі проводять 6 щорічних коротких засідань. У Люксембурзі знаходиться Генеральний секретаріат Європарламенту.

У проміжках між засіданнями комітети та фракції збираються у Брюсселі. Все це чітко прописано в договорах.

Европейський Парламент

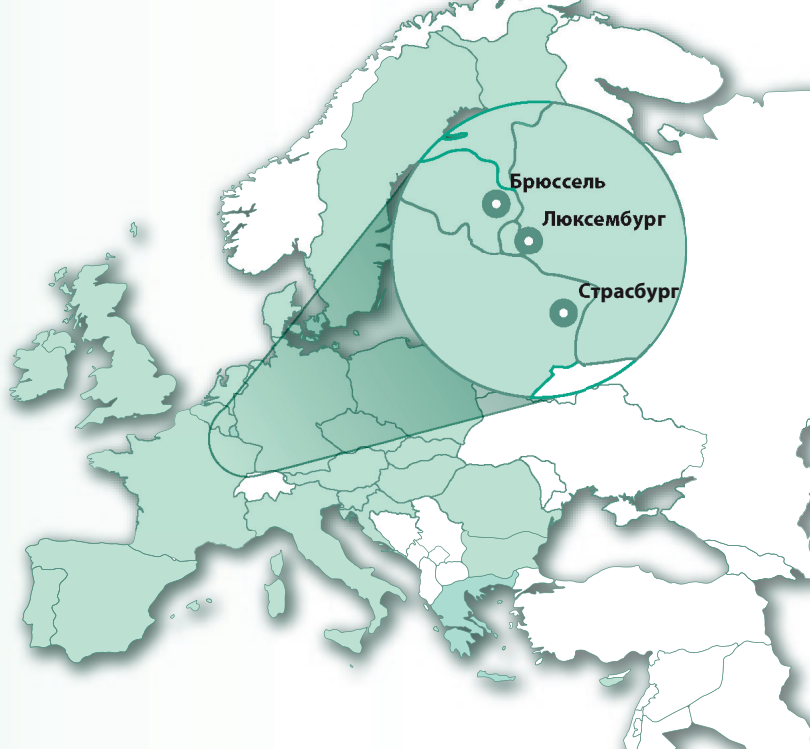
Страсбург

Брюссель

Люксембург

ПАРЛАМЕНТСЬКІ КОМІТЕТИ

Депутати Європарламенту працюють у понад 20 постійних парламентських комітетах, що спеціалізуються на сферах довкілля, транспорту, промисловості, бюджету тощо. Комітети поділяються за напрямками діяльності парламенту і складаються з різної кількості депутатів. До їхніх обов'язків входить підготовка роботи пленарних засідань.

Під час засідань комітетів депутати вперше обмінюються пропозиціями стосовно доповідей, висловлюють свою думку щодо запропонованого законопроекту або проекту бюджету ЄС на наступний рік.

Депутати розробляють «ініціативні пропозиції», в яких надають рекомендації для Європейської Комісії чи урядів країн-членів ЄС стосовно плану дій в окремих галузях.

Потім депутати знову обговорюють схвалені комітетами пропозиції під час нових засідань, вносять поправки і, зрештою, голосують. За потреби парламент може формувати тимчасові або дослідницькі комітети. У перервах між пленарними тижнями парламентські комітети та фракції продовжують засідати з метою підтримки постійного зв'язку з Комісією та Радою.

Під час засідання
комітету Європейського Парламенту

ЄВРОПЕЙСЬКИЙ ПАРЛАМЕНТ

Європейський Парламент та Рада несуть спільну відповідальність за розробку та ухвалення європейських законів.

Загалом європейські закони стоять над національними законами, проте не всі вони мають однакову вагу.

Існують чотири різні види європейських законодавчих актів:

- Рекомендація
- Рішення
- Директива
- Регламент

Рекомендації не є зобов'язуючими і не змушують отримувача ні до чого, а також не гарантують йому жодних прав. Вони надають лише пораду, і країни-члени можуть самостійно вирішувати, чи варто її виконувати.

Рішення пов'язане з якоюсь конкретною проблемою. Воно може стосуватися певної держави, організації чи навіть приватної особи. Тут мова йде про, в деякій мірі, «створений на замовлення закон».

Директиви мають бути внесені у національне законодавство країн-членів ЄС. З метою врахування особливостей певних держав, деякі з них мають право самостійно визначати політику впровадження цих директив.

Єдиним зобов'язанням є досягнення кінцевого результату. Окрім цього існує ще один обов'язок – термін виконання директиви.

Директиви можуть стосуватися як окремих країн, так і всіх країн-членів ЄС.

Регламенти є обов'язковими, вони зобов'язують виконавця не лише до кінцевого результату, але й до обов'язку діяти.

Регламенти набувають чинності після їх схвалення та оприлюднення в офіційному бюлетені ЄС у всіх країнах-членах Європейського Союзу.

Положення регламентів мають перевагу над положеннями національного законодавства країни-члена ЄС.

28 КРАЇН-ЧЛЕНІВ ТА ЇХ ДЕПУТАТИ

На сьогоднішній день Європейський Парламент нараховує 766 депутатів. Починаючи з наступних виборів у травні 2014 року кількість місць скоротиться до 750. Також до складу Європарламенту увійде Президент, який не має права голосу.

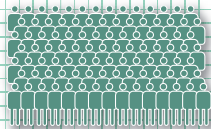
Депутатські мандати розподілені пропорційно кількості населення кожної-країни члена ЄС. Так, наприклад, Люксембург представлений у Європарламенті шістьма депутатами.

НІМЕЧЧИНА

Територія
356 854 км²

Населення
80,5 млн

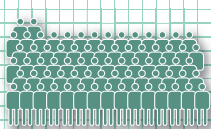
99 депутатів

ВЕЛИКА БРИТАНІЯ

Територія
244 820 км²

Населення
63,9 млн

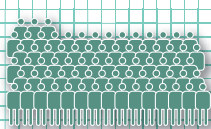
73 депутати

ФРАНЦІЯ

Територія
550 000 км²

Населення
65,6 млн

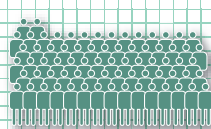
74 депутати

ІТАЛІЯ

Територія
301 263 км²

Населення
59,7 млн

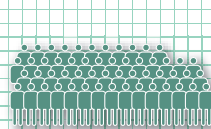
73 депутати

ІСПАНІЯ

Територія
504 782 км²

Населення
46,7 млн

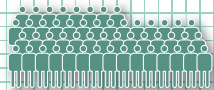
54 депутати

ПОЛЬЩА

Територія
312 679 км²

Населення
38,1 млн

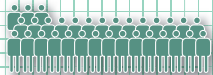
51 депутат

РУМУНІЯ

Територія
237 500 км²

Населення
21,5 млн

33 депутати

НІДЕРЛАНДИ

Територія
41 526 км²

Населення
16,4 млн

26 депутатів

ГРЕЦІЯ

Територія
131 957 км²

Населення
11,2 млн

22 депутати

БЕЛЬГІЯ

Територія
30 528 км²

Населення
10,7 млн

22 депутати

ПОРТУГАЛІЯ

Територія
92 072 км²

Населення
10,5 млн

22 депутати

ЧЕХІЯ

Територія
78 866 км²

Населення
10,5 млн

22 депутати

УГОРЩИНА

Територія
93 000 км²

Населення
9,9 млн

22 депутати

ШВЕЦІЯ

Територія
449 964 км²

Населення
9,5 млн

20 депутатів

АВСТРІЯ

Територія
83 870 км²

Населення
8,4 млн

19 депутатів

БОЛГАРІЯ

Територія
111 910 км²

Населення
7,3 млн

18 депутатів

ДАНІЯ

Територія
43 094 км²

Населення
5,6 млн

13 депутатів

СЛОВАЧЧИНА

Територія
48 845 км²

Населення
5,4 млн

13 депутатів

ФІНЛЯНДІЯ

Територія
338 000 км²

Населення
5,4 млн

13 депутатів

ІРЛАНДІЯ

Територія
70 000 км²

Населення
4,6 млн

12 депутатів

ЛИТВА

Територія
65 000 км²

Населення
3,0 млн

12 депутатів

ХОРВАТІЯ

Територія
56 542 км²

Населення
4,3 млн

12 депутатів

ЛАТВІЯ

Територія
65 000 км²

Населення
2,0 млн

9 депутатів

СЛОВЕНІЯ

Територія
20 273 км²

Населення
2,0 млн

8 депутатів

ЕСТОНІЯ

Територія
45 000 км²

Населення
1,3 млн

6 депутатів

КІПР

Територія
9 250 км²

Населення
0,8 млн

6 депутатів

ЛЮКСЕМБУРГ

Територія
2 586 км²

Населення
0,5 млн

6 депутатів

МАЛЬТА

Територія
316 км²

Населення
0,4 млн

6 депутатів

ІНТЕРНЕТ-СТОРІНКИ

ДІТИ

Цікаві інтернет-посилання для дітей – ігри, загадки, розіграші

► http://europa.eu/quick-links/eu-kids/index_de.htm

Тут можна знайти безкоштовні ігри, конкурси і брошури про ЄС. Ви можете розводити тварин на віртуальній фермі чи допомогти футбольній Євро-збірній провести її корабель через небезпечні води. Хто знає, можливо після кількох спроб вам навіть вдасться потрапити у десятку найкращих гравців!

ІНСТИТУЦІЇ ТА ОРГАНИ ЄВРОПЕЙСЬКОГО СОЮЗУ

Європейський Парламент

- ▶ www.europarl.europa.eu

Рада Євросоюзу

- ▶ www.consilium.europa.eu

Європейська Комісія

- ▶ www.ec.europa.eu

Європейський Суд

- ▶ www.curia.europa.eu

Рахункова палата

- ▶ www.eca.europa.eu

Європейський соціальний та економічний комітет

- ▶ www.eesc.europa.eu

Комітет регіонів

- ▶ www.cor.europa.eu

Європейський центральний банк

- ▶ www.ecb.europa.eu

Європейський інвестиційний банк

- ▶ www.eib.europa.eu

ВИХІДНІ ДАНІ

Відповідальний редактор:

Європейський Парламент
Інформаційне Агентство Люксембургу

Концепція:

Interpub'

Ілюстрації:

Грегор Шьонер (Gregor Schöner)

Список авторів ілюстрацій:

© Європейський Парламент –
Відділ аудіовізуальних засобів масової інформації
Сторінки 3 (зліва), 15, 17, 25 (зверху та в центрі), 27

Марсель Шрьодер (Marcel Schroeder) © Фототека
Люксембург
Сторінка 3 (справа)

© Європейська Рада
Сторінки 13, 19

© Європейський Союз, 2009
Сторінка 21

Г. Фесі (G. Fessy) © Європейський Суд
Сторінка 23 (зліва)

Авторські права на засоби масової інформації:
© Європейський Союз, 2009
Архітектори: Джим Клеме (Jim Clemes) (2004)
та Пол Ноель (Paul Noël) (1988)
Сторінка 23 (по центру)

Архітектурна фотографія Крумнова (Krumnow)
Сторінка 23 (справа)

© SIP, всі права захищені
Сторінка 25 (знизу)

Джерело:

www.euroopa.eu

Сторінки 30, 31, 32, 33, 34, 35

Ця брошура є частиною роботи Європейського Парламенту з громадськістю. Вона розповсюджується безкоштовно і не підлягає продажу. Її не можна використовувати з метою передвиборної агітації за певні політичні партії чи з комерційною метою. Текст, ілюстрації, фотографії та графіки захищені авторськими правами.

Надруковано німецькою: грудень 2009

Редакція: липень 2013

Виправлене видання

© **Європейський Парламент,**
Інформаційне Агентство Люксембургу, 2009

Переклад українською: січень 2014
Редакція: лютий 2014
Виправлене видання

Друк з дозволу Представництва ЄС в Україні
Дизайн та друк: ТОВ «Август Трейд»,
березень 2014

Надруковано в Україні

ПРЕДСТАВНИЦТВО ЄВРОПЕЙСЬКОГО СОЮЗУ В УКРАЇНІ

101, вул. Володимирська, Київ, 01033, Україна
тел. +38 044 390 80 10, факс +38 044 390 80 15

Інтернет: <http://eeas.europa.eu/delegations/ukraine/>

Ел. пошта: delegation-ukraine@eeas.europa.eu,
delegation-ukraine-press@eeas.europa.eu
(відділ преси та інформації)

Twitter: <http://twitter/EUDelegationUA>

Facebook: <http://www.facebook.com/EUDelegationUkraine>

Київ: Представництво ЄС в Україні, 2014
© Європейський Союз, 2014

НОТАТКИ
